

هاوبه ند کا نی پشم رگا یه تی . . دشاد تا قان

شستوپه نجم هاوبه ند و ناناوسی پشم رگه ی قه ناغی زگاری نیشتمانی
سردمی شاخ . .

کهچ . .

ئه و گیاندار بهزارکه ره یه له زه ی مروه کانه دکه وتی ناو په شاکه
مرقه و خونه خرن، زه ره جری هه یه هه ندکیان توشکاری نه خشی تاعون
بوون له گواستنه ویدا م ترسیدار بوون کاتی خیه. له پشم رگا یه تی
مگم کو! ده نا هه رد تکه وتی چونکه پشم رگه دچوو هه موو شو نه ک
و ما که هه رتوش ده بوو. ئه و جا شه وان چالاک ده بوون و جه سته ی به خوری
ده هینای، هه ره به ز و دابه زی بوو. چار سه ریش خه شوشتن و کوراندنی
جلوبه رگه کان بوو. که مکه پشم رگه له سه رکردایه تی ده گه انه و
له گونده کی دوور ده ست مزگوت و کانیاو کی خشی له بوو، له و نه ژ
خه شه دا هه موو ده ستیان کرد به خه شوشتن، به که له کادیر زندی و
نازاکان هه رزوو جله کانی داکه ند له سه ر ئاگری جوان کوراندی له
کوشتنی کهچ و ئه سه په کان ئه و جا به سابونی کور و هه ندکه تایت پاکی
کردنه و به سه ر چیلکه و داروده هه ریخستن، هه تا خیه شوشتنه و او که
کزر بوونه و له به ریکردنه و له سه ر تاتی نو نه که له سه ر پشته اکشا
به رزا و خیه و له که وت، ماو کی په چوو که به خه به رهات جه سته ی ده خورا
و خیه هه رد که اند! له به ره خیه و ده یگه: ئه و چه؟ هه موو جلم
نه شوشتن و خیم پاک نه کرد و؟ ئه دی له هه موو قه لبم ده خور! که سیش
م ته قی نه کرد ئه ستاو ئه ستاش نه یزانی له وکاته و وانشاد و یادی
پیر نه حه میدی قاله دزیه هه شتا خیه نه شوشتهو به ام هه میش
به زمگه و گه به ندی ده ناو! هاته سه رسره ی ده سته له بن هه نگری خیه
گه ا چه ند دانه که چه کی ده رهینا و خسته سه ر سینگه پشم رگه
نوستیه که، گه تی: کو ده بی کادیری به به کهچ؟

دشاد تا قان